

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρουσιάζει τὴν χάριν ὁμῶν ὁμορφίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ	
Ἐβρατερικὸν		Ἐξωτερικὸν		Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθόουτου μηνός.	
Κτησία	ὄκ. 16.—	Κτησία	ὄκ. 25.—	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Ἐξέργητος	> 8,50	Ἐξέργητος	> 12.—	Ὅδῳ Ἐβρατερικοῦ ὄκ. 38 ἀπὸ τὸ Βαγδάκειον	
Τοίμητος	> 4,50	Τοίμητος	> 7.—	Ἔτος 44ον.—Ἀριθ. 6	
Περίοδος Β'—Τόμος 29ος		Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰανουαρίου 1922			

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συ 1:1.)

Καὶ πῆγε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μαγαζιοῦ καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἓνα σωρὸ βουκάνια, ἔβγαλε ἓνα ξύλινο κουτί. Τὸ ἀνοίξε καὶ διάλεξε ἀπὸ μέσα μερικὰ περιεργὰ ἀντικείμενα.

Ἐβγαλε πρῶτα-πρῶτα μιὰ δεσμίδα ἀπὸ γυριστὰ σίδερα, σὺν αὐτᾷ πρὸς μεταχειρίζονται οἱ κλειδαράδες γιὰ ν' ἀνοίξουν πόρτες ποὺ ἐχάθημε τὸ κλειδί τους. Ὑστερα τόλιξε προσηχτικὰ τὴν παλάμη ἓνα μακρὸ σπάγγο, ποὺ στὴν ἀκρὴ του κρεμόνταν ἀγκίστρια, μικρὰ καὶ μεγάλα. Μ' αὐτὰ τὰ σύνεργα, ὁ Φρέδος σκαρφάλασε σέλιτα σ' ἓνα στόλο, ποὺ ἔφτανε εἰς ἓνα φεγγίτη, καὶ χάθηκε μέσα στὸ φεγγίτη αὐτό.

Πρῶτον παρακολούθησε τὸ Φρέδο σ' αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν, πρέπει νὰ κίνομε τὴν τοπογραφίαν τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ κατοικοῦσε ὁ μαραγκὸς Ἀζάρ.

Ἦταν ἓνα χαμηλὸ σπίτι μὲ δύο πατώματα. Ἡ πρόσοψις του ἦταν στὴν ὁδὸν Σερπάνι, στὴ γωνία τῆς Πλατείας Ἀγίου Μιχαήλ. Ἀπὸ πίσω, τὸ σπίτι ἔδλεπε σὲ μιὰ μικρὴ αὐλή, ποὺ στὸ βάθος τῆς ἦταν τὸ μαγαζί. Πλάϊ στὸν τοίχο τῆς αὐλῆς, ἀπ' τὴν ἀριστερὴ πλευρᾷ, ἦταν ἓνα ὑπόστεγο, ποὺ ἔνωσε τὸ μαγαζὶ μὲ τὸ σπίτι καὶ ποὺ ἀπὸ κάτω ἔβαζαν τὶς σανίδες ποὺ ἦταν γιὰ δουλεῖν.

Ὁ Φρέδος δὲν ἄργησε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι, κατῶντας στὴ σκεπὴ αὐτοῦ τοῦ ὑπόστεγου, μπορούσε νὰ φτάσῃ εὐκόλῃ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς, ὡς τὸ παράθυρο τῆς ἀποθήκης, ποὺ ἦταν πῆλῳ ἀπ' τὰ κατοικημένα δωμάτια. Σ' αὐτὴ τὴν ἀποθήκην ἔναβρίσκουμε τὸ φίλο μας. Τί ἦρθε ἄραγε νὰ κίνη;

Ἀπλοῦςτατα: Ἦρθε νὰ φάῃ! Ἀφοῦ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσουν τὸ συσσίτιό του, ἦρθε μόνος του νὰ τὸ πάρῃ,

μὲ τρόπο ὄχι βέδικα ἀμεμπτο, πάντως ἕμῳς ἔξυπνο.

Τράβηξε δύο λεπτὰ σανίδια, ποὺ ἐσκέπαζαν μιὰ τρύπα, κειωμένη στὸ πάτωμα τῆς ἀποθήκης. Ὑστερα γονάτισε καὶ, μὲ μάτι ἀπληστοκοίταξε ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ εἶδε τὸ μικρὸ δωματιάκι, ὅπου ἡ κυρία Ἀζάρ, θαν-

«Ὁ Φρέδος, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσίν του...» (Σελ. 42, στ. β').

μασίαν νοικοκυρὰ καθὼς ἦταν, τοποθετοῦσε τὶς προμήθειές της.

Πῶς ὁ διαβολεμένος μαθητευόμενος εἶχε ἀνακαλύψει αὐτὸ τὸ μυστικόν;

Ἄγνωστο πῶς τῶμαθε, τὸ χρησιμοποιοῦσε ἕμῳς χωρὶς ντροπὴν. Δίστασε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ διάλεγε ἀπ' τὰ φαγώσιμα ποὺ εἶχε τὸ κελλάρι, καὶ ὕστερα ἀποφάσισε: Σελίτζη τὸν σπάγγο ποὺ εἶχε τυλίξει

γύρω στὴν παλάμη του, ἔριξε τ' ἀγκίστρι ἀπ' τὸ ἀνοίγμα καὶ ἄρχισε ἓνα φάρεμα ἀπ' τὰ πιὸ περιεργὰ καὶ καρποφόρα.

Μὲ τὸ πρῶτο τράβηγμα, ἀνέδασε ἓνα ζαμπόνι. Μὲ τὸ δεύτερο ἓνα διπλὸ ψωμί μὲ τὸ τέταρτο ἓνα μπουκάκι σκονισμένο, καὶ μὲ τὸ τελευταῖο ἓνα δάξο μὲ ἀγγουράκια, ποὺ τὸ πῆρε γιὰ μποτίλια μὲ κρασί. Μὰ καὶ χωρὶς τὸ κρασί, τὸ φαί ἦταν ἀρκετὸ καὶ ὁ Φρέδος ρίχτηκε στὸ ψωμί καὶ στὸ ζαμπόνι μὲ τέτοιαν ὄρεξιν, ποὺ, ἀντὶ τὴν εἰδειχθε στὸ τραπέζι, ἡ Μελανία θὰ τὸν στραβοκοίταζε.

Κι' ὁ γιὸς τοῦ Δουρμπάν, τρώγοντας ὀλοένα, ἀνενόητος, μέσα στὴν ἀποθήκην, συλλογιζόταν:

— Μὰ τὸ Θεὸ! Καλύτερὰ νὰ μ' ἀφίνει «νηστεία». Ποτὲ ἡ κυρὰ δὲ θὰ φερνε στὸ τραπέζι τόσο ζαμπόνι!

Ἀφοῦ τέλειωσε τὸ φαί του, ὁ Φρέδος ξανάβαλε στὴ θέση τους τὰ δύο σανίδια, ποὺ εἶχε τραβήξει καὶ ἔκρυψε σὲ μιὰ γωνιά τῆς ἀποθήκης, μέσα σ' ἓνα παλιὸ σάπιον μπαούλο, ὅτι ἔμεινε ἀπ' τὶς προμήθειές του.

Ὑστερα, ἤσυχα, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ νὰ βάλῃ στὴν τσέπη του τὴν μποτίλια, ξαναπήγε, παίπώντας ἀπὸ ἀπὸ στέγη σὲ στέγη, στὸ μαγαζί, ὅπου σὲ λίγο ξαπλώθηκε πάνω σ' ἓνα μαλακὸ στρώμα ἀπὸ βουκάνια, γιὰ νὰ χωνέψῃ.

Ἐκεῖ βρισκόμενος σὲ ἀσφάλεια, δοκίμασε ἀπεριγράπτῃ εὐχαρίστησιν μὲ τὴ σκέψιν, ὅτι καλὰ τῆς τὴν ἔφτιασε τῆς κυρᾶς του.

Ὅσο ἔβγαλε ἀπ' τὸ γιλέκο του ἓνα γράμμα καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ προσηχτικὰ.

Ὅσο τὸ διαβάξεν, τόσο ἡ μορφή του ἐσκυθρόπαζε, καὶ ὅταν ἔφτασε στὸ τέλος, φαινόταν τόσο λυπημένος καὶ συγχυσμένος, ὅσο φαίδος ἦταν πρὶν.

Ποιανὸς ἦταν αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ τοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσιν καὶ μετέβαλε σὲ ἀκαταπίεστα τὴν εὐθυμίαν του;

Ἦταν τῆς μητέρας του, ποὺ τοῦ ἔγραψε:

«Αγαπημένο μου παιδί, «Εκλαψα πολύ χτές διαβάζοντας δσα μου έγραψες. Η κυρά σου, μου λές, είναι κακή για σένα και θέλεις να την εκδικηθής».

«Όχι, Φρέδος μου, δε θα το κάνης αυτό. Δε θα το κάνης; αν θέλεις να μη λυπηθής τη μαμά σου».

«Μην ξεχνάς πως μου υπεσχέθης ότι θα μείνης πάντα καλός και τίμιος και ότι δεν θ' άκοις τις άσχημες ιδέες, που σούρχονται καμμιά φορά στο κεφαλάκι σου. Πόσο λυπάμαι όταν σκέπτομαι, ότι αυτή η γυναίκα κάνει το Φρέδο μου να υποφέρη και ότι δεν έχω καν το δικαίωμα ναρθώ να την ιδώ, να της μιλήσω, να την παρακαλέσω».

«Όχι, πρέπει να κρύβωμαι, να στερω τον έαυτό μου από τη χαρά ναρχωμαι να σε φιλώ».

«Πρέπει να κρύβωμαι στις τόσο σύντομες επισκέψεις που μου κάνεις, όταν μπορείς και ξεφεύγεις καμμιά φορά».

«Για τ' όνομα αυτής της θυσίας που κάνω, φροντίζοντας μόνο για το μέλλον σου, — σ' εξορκίζω ν' αφήσης κάθε ιδέα εκδικήσεως έναντίον αυτής της γυναίκας».

«Μην ξεχνάς πως μου υπεσχέθης ότι θα μείνης πάντα καλό παιδί και ότι μόνο αυτή η υπόσχεση μου δίνει το θάρρος να ζω ακόμα» κ.λ.π.

Το γράμμα εξακολουθούσε έτσι σε τέσσερες μεγάλες σελίδες. Μα κι ως εδώ, είν' άρκετό για να μαντεύση κανείς την αίτια της μεταβολής που έγινε στη μορφή του Φρέδου».

Το παιδί είχε πάντοτε το νου του στη μητέρα του και, διαβάζοντας αυτό το γράμμα, άρχιζε να αισθάνεται τύψεις και συλλογίζόταν:

— Δέν έκαμα καλά να πάω να φαρέψω στο κελλάρι της κυρίας Άζάρ κι' αν τώερε ή μαμά, θα λυπόταν κατάκαρδα. Αυτό που έκανα είναι κλοπή... βέβαια είναι κλοπή κι' εγώ, που τώκαμα, είμαι κλέφτης».

Μα δέν ήθελε να σταματήση σ' αυτή την ιδέα κι' εξακολουθούσε:

— Έχω όμως μια δικαιολογία: ή κακή αυτή γυναίκα άφείλει να με τρέψη κι' όμως μου κόβει το φαί μου... Μα το να σκαρφαλώνω στις στέγες, να κάνω τρυπες στα κατώματα και να κλέβω από το ξένο κελλάρι... αλήθεια δέν είναι καλό πράγμα!

Αυτές οι σκέψεις δελχουν ότι ο Φρέδος δέν ήταν τόσο καλός, όσο πορούσε να υποθέση λανείς βλέποντας τα κατορθώματά του.

«Όχι. Ο Φρέδος δέν ήταν έντελώς «κακή φύση». Μέσα του είχε δυό κληρονομικότητες: την κληρονομικό-

τητα του πατέρα του, του κακούργου και της μητέρας του, της καλής και άγιας γυναίκας που ξέροουμε.

Χάρη στην καλή ανατροφή, που τουχε δώσει ή μητέρα του, ο Φρέδος θα έμενε τίμιος και καλός, αν ή τύχη δέν τούδριχνε μπρός του την γυναίκα του μαραγκού, που ήταν γι' αυτόν ή ενσάρκωση της σκληρότητος και της άδικίας. Αυτή ή άδικία τον έθύμωνε και άμέσως του ξυπνούσε μέσα του τα κακά ένστικτα, που κοιμώνταν και δε ζητούσαν παρά τέτοιες ευκαιρίες για να ξυπνήσουν».

* *

Ένω ήταν βυθισμένος σ' αυτές τις σκέψεις, ξαπλωμένος στο ροκανιδένιο του στρώμα, γιατί αυτή ήταν άρα αναπαύσεως καθιερωμένη στο μαγαζί, ένα χαλίκι ήρθε κι' έπεσε πλάι του.

Αυτό δέν τον εξέπληξε και περιόρισθη να μουρμουρίση:

— Α! Αυτός είναι!

Σηκώθηκε γρήγορα, πήγε στο παράθυρο, που βρισκόταν στο δάθος του μαγαζιού κι' έκανε ένα νόημα.

Άμέσως ένα σώμα έπρόβαλε πάνω στο παράθυρο και πήδηξε σβέλτα μέσα στο μαγαζί.

Ήταν ο Φιδές, ο Φιδές της Μαύρης Μάσκας, που τον είδαμε να μπαίνει, απ' το παράθυρο πάλι, στο σπίτι της χήρας Δυρμπάν, — ο Φιδές επιτέλους, που γι' αυτόν οι πόρτες ήταν έφευρεση έντελώς περιττή».

Ο Φιδές, πιστός στην υπόσχεσή του, εξακολουθούσε να ένδιαφέρεται για το γιό του Δυρμπάν. Τρεις μόνον ήμέρες είχαν περάσει, άφότου ο Φρέδος είχε μπη στο μαγαζί του μαραγκού, όταν είδε πάλι τον παράξενο προσάτη να μπαίνει απ' το παράθυρο, σε μια στιγμή που ο Φρέδος ήταν μόνος.

Ο Φιδές του είχε πη άμέσως ότι έρχόταν να του δώση κι' αυτός το μάθημά του.

— Η μαμά σου, του είπε, θέλησε να σε κάμη μαραγκό. Είναι γελοία ιδέα αυτή, δε βλέπω όμως το λόγο, γιατί να μη σου δίνω κι' εγώ τα μαθήματά μου, που κατά τη δική μου γνώμη, θα σου χρησιμεύουν πολύ. Θα σε διδάσκουμε συγχρόνως κι' εγώ κι' ο μαραγκός και κάθε μέρα θάρχουμε να σε δλέπω την ώρα της διακοπής, που θάσαι μόνος σου στο μαγαζί!

Το παιδί δέν τόλμησε ν' άρνηθη την προσφορά του τόσο διασκεδαστικού λυποδότη, ή έτσι, κατά την υπόσχεσή του, ο Φιδές έρχόταν κρυφά κάθε μέρα κι' έβλεπε το μικρό του φίλο.

Του μάθαινε τα μυστικά της λυποδυτικής τέχνης, κι' ο Φρέδος με πολλή ευχαρίστηση δέχτηκε αυτόν τον συνδυασμό, γιατί τα μαθήματα

του είδους αυτού τον διασκέδαζαν, σαν ένα παιχνόργιο παιχνόιδι».

Τώρα κι' ένα μόνον είχε μάθει μ' αυτό τον τρόπο τα πρώτα στοιχεία της τέχνης κι' οι γνώσεις του αυτές τον βοήθησαν να προμηθευεται τόσο επιτήδεια το φαί του, όταν τον άφιναν «νηστεία». Σήμερα όμως είχε πρόσφατο στο νου του το γράμμα της μητέρας του κι' ή επίσκεψη του άλλόκοτου καθηγητή του δέν τον ένθουσίασε.

Μα άκαινος δέν κατάλαβε την κακή διάθεση του μαθητή του. Περιστοσε στο μαγαζί, γελοους, φώναζε, σα να βρισκόταν στο σπίτι του και δέν έδινε λαρτό, αν υπήρχε κινδυνος, από στιγμή σε στιγμή, να μπη μέσα ο μαραγκός, που θα έθρισκε πάλι, έπως και την άλλη φορά στο σπίτι της κυρά Δυρμπάν, «τοδλάχιττο παράξενο» τον τρόπο αυτό να μπαίνουν στο μαγαζί του...

Μα, δίχως άλλο, ο Φιδές είχε λάβει τα μέτρα του κι' ήταν ήσυχος πως κανείς δέν θάρχόταν να τον άνησυχήση, γιατί κάθησε άτάραχος στο σκαμνί του μαραγκού και φώναζε:

— Έμπρός, φιλαράκο, έλπιζω ότι σήμερα θα κάνουμε ένα θαυμάσιο μάθημα, γιατί έχουμε άκομη μια ώρα μπροστά μας... Σήμερα θα σου μάθω τους δεκαοχτώ τρόπους με τους οποίους κλέβεται ύμορφα μια άλυσιδα βολογιο... Δε μου λές όμως πρώτα, πότε θα μου πληρώσεις τα δίδακτρά μου;

Χωρίς ν' απαντήση, ο Φρέδος έδγαλε απ' τον κρυφώνα του τη σκονισμένη μπότιλια, που φάρεψε στο κελλάρι της κυρίας Άζάρ, μαζί με το φαί του, και την έδωσε στο κωποδότη.

— Ορίστε!

Ο Φιδές πήρε τη μπότιλια με πρόφύλαξη, καίταξε το βούλωμα, την ετικέττα, και ικανοποιημένος, δίχως άλλο, από την εξέταση αυτή, καταδέχτηκε ν' απαντήση:

— Καλά, πάντα τα ίδια... Ρακή του 1850. Άρχετα παλιό! Ο άφεντικός σου αναγνωρίζεται μ' αυτό τέλειος γνώστης και σ' έντελειος μαθητής!

Και φανερόντως έτσι την ευχαρίστησή του, ο Φιδές έδγαλε με πρόφύλαξη το βούλωμα της μπότιλιας ύστερα την έφερε στο στόμα του και ρούφηξε τρεις-τέσσερες γουλίες».

(*Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

FRAGMENTUM

Τη έρημική δρομάκι παίρνω Που πάει προς τον γυμνόν άγρό, Τα όσημα οόδα για να μίσω Και να γροισήσω το στερόν Θρόισμα του φύλλου, που σολειει Και πέφτει απ' το κλαδί ξερό.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΑΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΕΑΝ ΟΝΕΙΡΟ ΓΙΟΡΤΕΣ

(Συνέχεια και τέλος 108 σελ. 33)

Α, δε μ' άρέσουν καθόλου αυτές οι κίτρινες μέρες που δλαγαλλίζουιν στο φως, που κάνει κύρο μ' έλη τη λιανίδα, και που τα βασιλέματά τους μας κάνουν να συμπονούμε το κάθε τί, τις φτωχές γυναίκες, τα σπίτια, τα πεύθα που τυλίγονται σ' τον έαυτό τους και σπαίνουιν, — αν νάκαι δλα έρωστα και νάχουμε κι' έμεις την ίδια άρρώστεια μαζί τους».

Οι μέρες θα περάσουν χωρίς να κάνουμε τίποτα. Θάρρη ή παραμονή της Πρωτοχρονιάς, με τα δώρα. Έγω θάχα καλύτερα δώρο, κάτι που νάχη τη μυρουδιά του παλιού καιρού, να είναι τα ίδια τα παλιά χρόνια, είχα μια φορά ένα τέτοιο βιβλίο, με κόκκινο ξώφυλλο και με κίτρινα σκίματα φύλλα μόλις τ' άνοιγα, ή γιαγιά, ο παππούς, το γατάκι έρχόνταν να κάθισουν ολόγυρά μου: είμαι σκυμμένος σ' το τραπέζι και σαλιώνω μια χαλκομανίλα, να την ξεσηκώσω σ' το χαρτί ο άδερφός μου, με τα μαλλιά κοντά σ' το γυαλί της λάμπας, δάφνει με γαλάζιες μογογιές ζωηρές θάλασσες, που χορεύουν άπάνω τους καίκια με τα φαντάσματα των Χριστουγέννων. Έεση κώνει τη λιτανεία που πέρασε μπρός απ' το σπίτι τον καιρό της επιδημίας αντιφώμας, στον άψηλό δρόμο, ένα κατακάθαρο πρωί, ή λιτανεία ήτα ν' πολός κόσμος, τα ξεφτέρια γυρτά που ανέμιζαν και προχωρούσαν άναμεσα σ' το πλήθος, μέσα σ' τον γαλάζιο ουρανό σταματούσαν, ύστερα ξεκινούσαν: τα παιδιά της εκκλησίας έλεγαν ψαλμοδικά: «Κύουριε Έλεεσησον»... μόνάχα αυτό, «Κύουριε Έλεησον», κι' οι φωνές τους έφταναν ως το χαγιάτι μας, που άκκουμπισμένο άπάνω σ' τα κάγκιλλα, κάμνιζε το θυμιάτο, γεμάτο λιβάνι. Κοντά μας, ή θεία μου έκλαιγε σιωπηλά την άκουσα μόνο που είπε: «Παναγία μου, σώσε τον κόσμο σου»...

Κι' απ' τον άλλο δρόμο, είδαμε να κυλιέται το κλειστό φορείο άπάνω σ' τις μουσκεμένες πέτρες που πολεμάδσε να ζεστάνη ο χειμωνιάτικος ήλιος. Ποδόν νάχε πάλι μέσα, από κει που έρχόταν; Θεέ μου, πως να ξεχάση κανείς άκείνους τους τρόμους, το βιαστικό μόδλιονάμα απ' το γιατρό, τα καθημερινά λόγια που έλεγαν πως έβαν τον πήρανε, ο άλλος πέθανε, ο άλλος κοινώηησε χθές; Ο παππας της Άγιος Μαρίας, ψηλός, γέρος, με τα μαλλιά του και τα μαύρα ράσα άνεμισμένα, ξεσκουφωτός, τεντώνοντας τα χέρια ψηλά με το δισκοπότηρο και δίπλα του το παιδί με το φανα-

ράκι της Εκκλησίας, κατέβαιναν συχνά βιαστικά τον έρημο δρόμο, που τον έκλεινε ή μούσση αλλοαία του σταχτερού ουρανού...

Κρίμα, το μαγικό βιβλίο με τη μυρουδιά που μ' έστειλε σ' τη στιγμή στις περασμένες μέρες, έχει χαθή τώρα πιά. Μα δέν πειράζει, θα θυμηθώ κι' άλλα: το κουτί μου ντυμένο από μέσα με ταψά άσπρα, με το μαχαίρακι, τον κοκκαλένιο κονδυλόφορο, το γυαλιστό μολύδι με κομπολάστιχα, το πρώτο φυλλάδιο της «Διαπλάσεως»... α, με τι άλησημόνητη, άχόρταστη χαρά το γυρίζω απ' όλες τις μαριές! Πόσα μυστήρια είχε τότε για μένα! Οι τελευταίες του σελίδες ήταν ολόκληρη μύηση: δέν τις κατάλαβα άνα δόλου, — άφου επέσασμε να κοιμηθούμε, μασηκώηηκα, το τράβηξα απ' το μαξιλάρι και το διάβασα με το κωνηλάκι που έκαιγε μελαγχολικά κοντά μου στο έρμαρι. Στην πρώτη σελίδα μια εικόνα του, «ο δραπετής», ένας άνθρωπος που σκαρφαλώνει κόπου, — χιόνια, έλάτια, ούρνος μαύρος — έδραζαν φλόγες σ' τη φαντασία μου, την ώρα που ή ήσυχία του ύπνου βασίλευε σ' το σπίτι...

Α, τότε άκόμα δέν είχα ούτε άυπνίες... Και πόσες χαρές δε χρωστώ σ' τη Διάπλασι! Στο αντίκρουσμα του τριανταφυλλένιου χαρτιού της, που έβγαζε όλη μου την ήμερα σε ρόζ χρώμα, πόσες φορές ή καρδιά μου δέν έκλαψε από άληθινή έντυχία! Πόσες φορές τα μάτια μου, τρυπώντας τα τζάμια, έβλεπαν, πίσω απ' τα πρόστυχα σπίτια, ζωτικά δάση, φειγγάρια, έρημικά ξενοδοχεία, στέπες άκνές, γόνδρες, λαδία νερά, που τα μέγαλα, σε τρεμουλιαστές άσπρες γλώσσες, άνάδιναν από μέσα τους...

Τώρα, τίποτα σχεδόν δε θάνα «πρωτό» ούτε χρυσό δοντάκι πιά, ούτε το φαγωμένο παπουτσάκι σ' τη μύτη, κάτω απ' την κρυερή καμινάδα, σ' το τζάκι. Μαμμά, πως περνούν τα χρόνια! Δέν είναι μάταιο να θυμάμαστε; Μήπως θα λείφουν πιά οι χαρές απ' τη ζωή μας, τα καρδιοχτύπια, τα χρώματα, οι φαντασίες;

* *

Άνήμερα την πρωτοχρονιά, ή πρωτοχρονιάτικη μουσική, τα τύμπανα και τα τραγούδια των μετάλλων, ή ανακατευθούιν με τη ζάλη του πρωινού ύπνου, έλα θα φεύγουν, θάρχωνται, θα ζυγώνουν και θα μακραίνουιν, όσο θ' άκοιμε μισοξύπνιοι σ' το προσκέφαλο.

Θα σηκωθούμε νωρίτερα απ' τους άλλους. Η μέρα θα περάση, άφίνοντας στο στόμα μια χορταστικά γεύση από τούρτες, μέλι και κουραμπιέδες. Οι

ώρες της θνάι γεμάτες έπίσημη ήσυχία σ' το δρόμο σχεδόν έρημιά, κόπου κόπου βιγμένη μια φωνή, μια σπεντόνα, μια σόδορα ή μια δεκάρα που λάμπει. Παιδιά με τα ναυτικά τους, με τις «κουκουδάκιες» γυαλιστερές, με χρυσό σείρητι, με παπούτσια χωρίς κάλτσες. Τα καρίτσια με τ' άχτένιστα μαλλιά που κρατούν το μωρό στο δεξι χέρι και μασσουλίζουιν μαστίχα. Ξεφεύγοντας τις επίσκεψες και τα γέλια της σάλας, θα βρεθούμε πάλι κατά τη θάλασσα, κατά τα πεσμένα σπίτια με τις τσουκνίδες και τις άγριομολόχες, κωνηγημένοι κι' ως εκεί απ' τα ξεθυμασμένα τραγούδια που αντίλαλουν σ' τους κάμπους...

Τότερα πιά κοντοζυγώνωι ο καιρός που θα φύγωμε, που θ' άρχιση ή ρελέτη. Θεέ μου, δε άργήση λίγο άκόμα... κάθε νύχτα που περνάει, με τσουχτερή άστροφεγγιά, μπαίνοντας σ' το σπίτι να κοιμηθούμε, ή προαισθήση του χωρισμού δε μας άφίνει. Ο παππούς που κοιμάται σ' το άκρυνό δωμάτιο μοναχός, ή θεία που έχει άύπνια, ο μπαμπάς κι' ή μαμά που άνασαινουν πρώτα ο ένας, ύστερα ο άλλος, κανονικά, δε νοιώθουν τίποτα απ' αυτή την παράξενη λύπη.

Πως να τους το ποούμε; είναι τόσο έξευτελιστικό... κι' έπειτα, τι μ' αυτό; Σκαπασμένοι σ' το κρεβάτι πριν να μας πάρη ο ύπνος μόντοι, άκοιμε άδρισταούς τόνους πιάνου, που χτυπάει σ' της κυρίας οδοντοιατρού. Εκεί μας παίρνει σιγά-σιγά ο ύπνος. Και σ' τ' ύνειρό μας άκόμη βλέπουμε τις ίδιες εικόνες δτων άγαπούμε: τον μπαμπά, που, σαν να ξεχνά για μια στιγμή τα χρόνια του, παίρνει τη σφυρίχτρα μας να σφυρίξη; Οδ! δέν ζέρει να σφυρίξη! Πως κάνει! Θέλοντας να παίξη μαζί μας, κάνει το γερασμένο πρόσωπό του να μορφαίξη, ζητώντας να χαμογελάση».

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τ' ΑΓΓΑΘΙΑ

(Κατά το Γαλλικό)

Τ' άγκάθια πάνω στα κλαδιά δέν άγαπούνε τα παιδιά, που άγιοιτραντάφυλλα μαζώνουν και τα χεράκια τους ματώνουν».

Ποός θα το πιστεύε, κοντά σ' άνη το τόσο άσηχητά τ' άγκάθι νάχη βόλι ή φύση, που όλο κοιτά να σε τοιμηθώ».

Με τι κακία και πονηρία, μέσα στα φύλλα, στα κλάδιά, κοιτώνε πως να σου κρυφτούν κι' έταν τ' άγγίξες σε τοιμηθούν!

Τ' άγκάθια πάνω στα κλαδιά δέν άγαπούνε τα παιδιά, που άγιοιτραντάφυλλα μαζώνουν και τα χεράκια τους ματώνουν».

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΩΤΑΦΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΔΩ στάς Αθήνας, άμα είναι μεγάλη γιορτή, ανάδουμε τὰ τ ὀ ξ α. Κ αί τι είναι αυτά τὰ τόξα; Για δσους δέν ξέρουν τήν πρωτεύουσα, θά τὰ περιγράψω. Είναι μιὰ φωτεινή διακόσμηση πού αποτελείται πραγματικῶς ἀπό μεγάλα μεταλλικά τόξα με ηλεκτρικά γλομπάνια, στημένα, ἀπό στύλο σέ στύλο, στήν Πλατεία τοῦ Συντάγματος, στήν Πλατεία τῆς Ὁμοιοίας καί ὅλη τήν ὁδόν Σταδίου πού τις ἐνώνει. Ἐδῶ τὰ τόξα σχηματίζουν γυρλάντες, πού ἀπό τή μέση τοῦ δρόμου, ψηλά, κατεβαίνουν με χάρη στή πλάγια. Στις πλατείες ἄλλως σχηματίζουν ἀψίδες, πού ἡ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης τις περιζώνουν. Μυριάδες γλομπάνια ἔχουν ἀπάνω τους, κι ὁ γυρλάντες κι ὁ ἀψίδες! Κι δταν ἀνάδουν, τὸ θέαμα εἶναι ἀληθινὰ ἔ κ π α γ λ ο , γιατί σὲ θαμπώνει. Νομίζεις πὺς ὅλη ἡ ὁδὸς Σταδίου εἶναι σκεπασμένη με μιὰ πύρινη τέντα πού πέφτει δεξιά κι ἀριστερά, σὲ πτυχές με κρόσσια. Οἱ πλατείες πάλι ἀπὸ μακρὰ φαίνονται ὡς πυροτεχνήματα μ' ἐν ἀτελείωτο, ἀθόρυβο κι ἀκίνητο σπιθόβλημα. Περπατεῖς ἀπὸ κάτω καὶ σοῦ φαίνεται πὺς κολυμπᾷς ἔ ἕνα φῶς λαμπρότερο κι ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Κι αἰσθάνεσαι μιὰ χαρὰ, μιὰν ἀγαλλίαση, μιὰν εὐδαιμονία. Καταλαβαίνεις τελοσπάντων πὺς εἶναι γιορτή.

Καὶ μήπως τὸ φῶς δέν εἶναι συνώνυμο με τὴν χαρὰ, με τὴν ζωὴ, ὅπως τὸ σκοτάδι με τὴν λήθη καὶ με τὸ θάνατο;...

Αὐτὸ συλλογίσθηκα τὴ νύχτα τῆς Πρωτοχρονιάς πού γύριζα χαρούμενος στὸ σπίτι μου, περνώντας κάτω ἀπὸ τὰ νάναιμένα τόξα. Καί γι' αὐτό, — ἐξακολούθησα νὰ συλλογιέμαι, — οἱ ἀνθρώποι, σὲ κάθε χαρὰ, ἀνάδουν ὅσο μποροῦν περισσότερα φῶτα. Θέλουν νὰ κάνουν καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα ἡμέρα νὰ ἐξορρίζουν τὸ κακὸ σκοτάδι ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Καὶ μόλις βραδυάσῃ, τὰ πολλὰ φῶτα πρέπει νὰ αντικαταστήσουν τὸν ἥλιο. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο αἰσθημα πηγάζει ἡ γιορτινὴ φωταφία, πού εἶναι προϊστορικὴ. Οἱ ἀρχαιότεροι λαοὶ ὅπως κι οἱ σημερινοί, οἱ πῖθ βάρβαροι ὅπως κι οἱ πῖθ πολιτισμένοι, εἶχαν κι ἔχουν αὐτὸ τὸ ἔθιμο. Ἡ μόνη διαφορά εἶναι ὅτι οἱ σημερινὲς φωταφίες, με τὰ σημερινὰ μέσα, εἶναι εὐκολώτε-

ρες, συχνότερες, λαμπρότερες. Τὸν παλιὸ καιρὸ, γιὰ νὰ γίνῃ μιὰ φωταφία ὡς αὐτὴ πού κάνουμε κάθε λίγο στάς Αθήνας, θά χρειαζόνταν ἑκατομμύρια κερὰ κι ἑκατομμύρια... φράγκα. Μόνο σὲ πολὺ μεγάλες κι ἔκτακτες χαρές, — στὴ στέψη παραδείγματος χάρις ἢ στὸ θρίαμβο ἐνὸς Ἀυτοκράτορος, — μποροῦσε νὰ φωταγωγηθῇ ἔτσι μιὰ Ρώμη ἢ ἕνα Βυζάντιο. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δέν ὀπῆρχαν βέβαια ἐγκαταστάσεις φωταστολισμοῦ, ὡς αὐτὲς πού ἔχουν σήμερα, σὲ κάθε μεγάλη πόλη, οἱ κεντρικοὶ δρόμοι. Κι ὅτε ἀψίδες, ὅτε γυρλάντες με μυριάδες ἠλεκτρικά, πού νάναδουν ὅλα μαζὶ ἔ ἕνα λεπτὸ. Γι' αὐτὸ κι ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ὁ Νέρων, δταν, σὲ μιὰ μεγάλη παραφορὰ τῆς τρέλλῆς κι ἀγρίας χαρᾶς του, θέλησε νὰ πολεάσῃ μιὰν ἀνάλογη φωταφία, ἐπρόσταξε νὰ κάψουν τὴν... Ρώμη! ἐνῶ ἂν ἐξοῦσε σήμερα, δέν θά εἶχε νὰ προστάξῃ παρά νὰ γυρίσουν μερικά ἠλεκτρικὰ κλειδιά. Καὶ θά χόρταινε φῶς.

Μὴ νομίζετε ὅμως πὺς καὶ τὸν παλιὸ καιρὸ, ἐπειδὴ τὰ μέσα δέν ἦταν τόσο πρόχειρα καὶ τέλεια, οἱ φτωχὲς φωταφίες προξενούσαν λιγότερη ἀγαλλίαση. Ἄ, μαζὶ! Μὴν ξεχνᾷτε πὺς ὅλα στὸν κόσμον εἶναι σχετικὰ. Ἡ μεγάλη ἐκείνη λάμπα τοῦ λαδίου, πού ἀναβόταν μόνο ἔ ἕκτακτες περιστάσεις, τὸν παλιὸ καιρὸ, ἀναλογούσε πρὸς τὸ σημερινὸ ἠλεκτρικὸ πολὺφωτο. Γιατί ἔτσι κι ἐκείνη ἦταν τότε τὸ «περισσότερο», κι ἔτσι θαμπώνει, κι ἔτσι χαροποιεῖ... Προχθὲς λοιπὸν πού γύριζα μέσα στήν πρωτοχρονιάτικη φωταφία, θυμῆθηκα χωρὶς νὰ θέλω κι ἐκείνη πού ἔδλεπα στήν πατρίδα μου δταν ἦμουν παιδί. Τί ἦταν; Τίποτα σχεδόν! Στὸ μεγάλο δρόμο, — Πλατεία Ρούγα τὸν λέγαμε τότε, — ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνήθη φανάρια τοῦ λαδίου, ἦταν καὶ μερικὲς ἀκόμα λάμπες πετρελαίου πού τις ἐβάζαν τὰ μαγαζιά, ἀνοικτὰ «χάριν τῶν δώρων» ὡς τὰ μεσάνυχτα. Κάτι πολὺ λιγότερο ἀπ' ὅτι παρουσιάζει ἡ ὁδὸς Σταδίου μιὰ βραδιά καθημερινῆς. Κι ὁ μὺς τὸ «θέαμα» μ' ἐξέτρελλαινε. Κι ἤθελα, χαλοῦσα τὸν κόσμον με παῖρνουν ἐξὼ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς, γιὰ νὰ βλέπω ὄχι τόσο τὰ παιχνίδια, — αὐτὰ τὰ δέλεπα καὶ τὴν ἡμέρα, — ὅσο τὴν Πλατεία Ρούγα... φωταγωγημένη!

Στοιχηματίζω πὺς κανένας μικρὸς Αθηναῖος, βλέποντας σήμερα τὰ τόξα, ἀδεν χαίρεται περισσότερο ἀπ' ὅσο χαίρουν τότε ἐγὼ με δέκα νυστογμένες λάμπες. Ὅλα, σὰς λέω, στὸν κόσμον εἶναι σχετικά.

Ὅσο γιὰ τὴν «μεγάλη» φωταφία τοῦ παλιοῦ καιροῦ, πού τις θυμοῦμαι τώρα ὡς ἄνετρα, ὅτε αὐτὲς βέβαια δέν

μποροῦσαν νὰ συγκριθοῦν με τὴν φτωχότερη σημερινῆ. Στὰ γέισα τῶν προσώπων, στὰ δάθρα τῶν παραθύρων ἢ σὲ σανίδια βαλμένα ἐπίτηδες, ἀράδιαζαν κάτι λυγαράκια τοῦ λαδίου, — ὡς αὐτὰ ἀπάνω κάτω πού βλέπετε σήμερα στὰ... ἀρχαιολογικὰ Μουσεία, — ἢ, δταν τὸ συγχωροῦσε ἡ νηνεμία, καὶ σπερματοστά. Τάναθαν ἕνα-ἕνα με κόπο καὶ με προσοχὴ. Κι ἡ πόλη σὲ λίγο φεγγαβολούσε, μὰ ὄχι ὅπως σήμερα. Σ' ἐξαιρετικὲς περιστάσεις ἐτέντωναν καὶ σχοινιά στις πλατείες, ὅπου κρενοῦσαν χάρτινα, πολὺχρωμα φαναράκια, τὰ λεγόμενα ἐ ν ε τ ι κ ἄ. Ἡ φωταφία αὐτῆ μου φαίνεται ἀληθινὰ ὡμορφη, φαντασμαγορικὴ, καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ διατηροῦσα, ἀπ' τὰ παιδικὰ μου χρόνια, τὴν ἀνάμνησίν της. Ἐλεγα μάλιστα: «Τί κῆρυμα νὰ μὴν κάνουν καὶ τώρα!»

Ἄλλὰ δὲ θυμοῦμαι σὲ ποιὰ μεγάλη γιορτή, ἐδῶ στάς Αθήνας, εἶδαν μιὰ «λαμπαδηφορία», τὴν πρώτη πού εἶδεπα. Τί ἦταν ἐκεῖνο! Εἴκοσι, τριάντα χιλιάδες στρατιῶτες περνοῦσαν ἀτέλειωτοι μπροστὰ μου, κρατώντας ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα ἐνετικὸ φανάρι. Ἐνας ὀλόφωτος ποταμὸς με ὄνειρενὰ χρώματα, ξεχῶθηκε ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ ἀπέραντου δρόμου. Κι ἡ παιδικὴ μου ἀνάμνησιν ἐξευτελισθῆκε.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ἐδῶ κάτι μουρμούρισε ἡ Ζουστίννα, μὰ ἡ Ζερμαῖν δέν τάνουσε καλὰ καὶ δέν ἀποκρίθηκε. Εἶχαν φτάσει κίβλα στήν καγγελοπορτὰ τοῦ κῆπου,

Ἄνεθῆκαν στὸ σπίτι. Τὰ κορίτσια ἦταν στήν κάμαρα τῆς Ζερμαῖν, πού τοὺς ἔδειχνε τὰ δῶρα τῆς καὶ τὰ στολίδια τῆς. Ἡ Διονυσία κτύπησε τὴν πόρτα, μπῆκε καὶ πῆγε ἴσια στὴ Ζερμαῖν, πού τῆς εἶπε ἀπὸ μακριὰ:

— Ἄ, ἦρθες;...

Ἡ Διονυσία τᾶχασε. Εὐτυχῶς ἡ Μαρία Μπερτραῖ τὴν ἐπλησίασε λέγοντας:

— Μὰ βέβαια ἦρθε! Καὶ τώρα θά διασκεδάσουμε ἀκόμη καλύτερα!

Ἡ Ζερμαῖν ἐκρυψε βιαστικὰ τὰ στολίδια τῆς στὴ ντουλάπα με τὸν καθρέφτη, τὴν κλειδῶσε κι ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε, με σταυρωμένα χεῖρα, στήν ὠραία τῆς πολυθρόνα, πού ἦταν χρυσὴ με γαλάζιο ὄφασμα.

Ἡ Ἐλισάβετ δέν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση τῆς. Ὁρθῆ μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας, κοίταξε ὀ-

περοπτικὰ τὴ Διονυσία μ' ἐπιμονή, ὡς νάθελε νὰ τὴν κάμῃ νὰ καταιδῶσθ τὰ μάτια ἀπὸ συστολή.

Ἡ Διονυσία δὲς θυμήθηκε τὴ συμβουλή τῆς μητέρας τῆς «μὴ δίνῃς σημασία», κι ἔστριψε τὸ κεφάλι πρὸς τὴ μικρότερη, πού τῆς χαμογέλασε γλυκὰ.

Ἡ Ζερμαῖν, γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ἀμνηχανία, ἐπρότειπε:

— Πάμε στὸ περίβολο;

Τὰ τέσσερα κορίτσια κατέβηκαν κι ἔπαῖξαν μὰζὶ τυφλομύγα. Μὰ χωρὶς καμμιὰ ζωηρότητα.

Σὲ λίγο κάθησαν σ' ἕνα πάγκο, ἀράδα κι οἱ τέσσερις με τὰ μάτια καταιδωσμένα.

Ἡ Ζερμαῖν ἐθαύμαζε τὰ κομψότατα μπαντινια τῆς Ἐλισάβετ κι ἡ Ἐλισάβετ ἐξέταζε τὰ μπαντινια τῆς ἐξαδέλφης τῆς.

Ἡ Διονυσία κι ἡ Μαρία κοίταζαν χάμο.

— Μ' ἀρέσουν τὰ παπούτσια σου, εἶπε ἡ Ζερμαῖν τῆς Ἐλισάβετ.

— Εἶναι ἀπὸ τοῦ Φ... τὸ καλύτερα κατὰστημα γιὰ κοριτσίστικα παπούτσια.

— Εἶναι τόσο κομψά!

— Μὰ καὶ τὰ δικά σου

— Ὄ, δὲ βαριέσαι! Τὰ δικά μου εἶναι κοινὰ.

— Ἀκόμα πῖθ κοινὰ τὰ δικά μου! εἶπε ἡ Μαρία.

Ἡ Διονυσία, σιγὰ-σιγὰ, εἶχε μπάσει τὰ πόδια τῆς κάτω ἀπὸ τὸν πάγκο, γιατί ἀπὸ τὴν βιατικὴ καὶ τὴν παραζάλῃ τῆς, δταν πῆγε νὰ τὴν κάμῃ ἡ Ζουστίννα, ἔξαχασε νὰ δάλῃ τὰ καλά τῆς μπαντινια με τὰ κομψιὰ, καὶ φοροῦσε κάτι χοντροπάπουτσα με λάστιχα καὶ με καρφιὰ στὰς πάτους.

— Νὰ παπούτσια πού δέν εἶναι καθόλου κοινὰ! εἶπε ἡ Ἐλισάβετ δείχνοντας τὰ πόδια τῆς Διονυσίας.

Συγχρόνως σηκώθηκε καὶ πῆγε πῖσω ἀπ' τὸν πάγκο. Ἡ Διονυσία ὀμως δέν κουνήθηκε. Καὶ καθὼς εἶχε τὰ πόδια τῆς μπασμένα, ἀπὸ πῖσω φαίνονταν ἴσα-ἴσα οἱ πάτοι τους με τὰ στιλπνὰ καρφιὰ.

Ἡ Ἐλισάβετ ἔστυψε κι ἄρχισε νὰ μετρά:

— Ἐνα, δύο, τέσσερα... δέκα... εἴκοσι... τριάντα καρφιὰ σὲ κάθε πόδι... Μὰ τὴν ἀλήθεια, τέτοια πατῖνια σπάνια τὰ βλέπει κανεὺς στὸ Παγοδρόμιο!..

Ἡ Διονυσία μετᾷ.

— Δεσποινὶς Διονυσία, ἐξακολούθησε ἡ Ἐλισάβετ, θά παραγγεῖλω κι ἐγὼ τέτοια γιὰ τὸ σπῆτιν!

Καὶ μ' ἕνα δυνατὸ γέλιο, τράβηξε τὴ Ζερμαῖν πρὸς τὸ σπίτι.

Ἡ Μαρία κι ἡ Διονυσία ἔμειναν καθισμένες στὸν πάγκο.

— Ἐγὼ δὲ δίνω σημασία στὸ ντύσιμο, εἶπε ἡ πρώτη, προτιμῶ ἕνα καλὸ χαρακτήρα ἀπὸ ἕνα ὠραῖο φουστάνι.

— Καὶ ἐγὼ δέν δίνω σημασία, ἀπεκρίθηκε ἡ ἄλλη, καταπίνοντας τὰ δάκρυά τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μὲ τὰ χεῖρα

Στὸ σαλόνι, ἐνῶ ἡ Ζερμαῖν κι ἡ

Τριάντα καρφιὰ σὲ κάθε πόδι!... (Σελ 45, στ. α')

Ἀέγωντας «καὶ τὰ τέσσερα κορίτσια», ἡ κυρία Μπεκκάρ κοίταξε με χαμόγελο τὴ Διονυσία, πού τῆς ἤλθε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Μὰ εἶχε συναντήσῃ τὸ σκληρὸ βλέμμα τῆς Ἐλισάβετ, πού φαίνονταν νὰ λέῃ: «Μὰ παντοῦ μὰζὶ μὰς κι αὐτὴ;...»

Θέλησε τότε νὰ ἰδῇ τὴν ἐντύπωσιν τῆς Ζερμαῖν καὶ τὴν κοίταξε. Ἄλλὰ τὸ πρόσωπο τῆς φίλης τῆς, πού τὴν κρατοῦσε ὑποταγμένη ἡ Ἐλισάβετ, δέν ἔδειχνε τίποτα.

— Ἄβριο τὸ πρῶτ' στίς ἑπτὰ, εἶπε ὁ κ. Μπεκκάρ. Ὁ Ντελμπύρ, ὁ ἀρχιεργάτης, θά μὰς συνοδεύσῃ κατὰ μὰς τὰ δεῖξῃ ὅλα. Δὲν πιστεύω νὰ λείψῃ κανεὺς.

Ἡ Διονυσία γύρισε εὐχαριστημένη στὴ συνοικία τοῦ Ἰκράν-Κονδῆ, ὅπου κατοικοῦσε τώρα. Τὸ σπίτι τῆς βρισκόταν στὸ μακρὸ δρόμο τῆς Ἀλλῆς κι ἦταν τὸ πρὸτελευταῖο τοῦ ἐργατικῶ ἐκείνου συνοικισμοῦ.

Ἦταν ἕνα κομψὸ σπιτάκι, με τρία δωμάτια κάτω, τρία ἐπάνω, κῆπο καὶ πλυσταρεῖο. Ἄλλὰ ἐκεῖνο πού τὸ ξεχώριζε ἀπὸ τὰ ἄλλα τοῦ συνοικισμοῦ, ὅλα σχεδὸν ἴμοια ἀπέξω κι ἀπὸ μέσα, ἦταν ἡ ἐπίπλωσιν.

Σιγὰ-σιγὰ, με μιὰ μεγάλη λεπτότητα, ἡ κυρία Μπεκκάρ εἶχ' ἐπίπλωσει τὸ σπιτάκι τῶν Κουτουριέ. Τοὺς ἔστειλε — με μιὰ πρόφαση πάντοτε, — ὅσα ἐπιπλα τῆς περισσεύαν. Ἐπειτα εἶχε τὴν μανία ἀλλάξῃ συχνὰ τὰ δικά τῆς. Ἀγόραζε λοιπὸν καινούργια, τῆς μόδας, καὶ τὰ παλιά, — πού δέν ἦταν ὅμως καθόλου παλιά, — τὰ ἔστειλε στὸ σπιτάκι τῶν προστατευομένων τῆς.

Ἔτσι τὸ σπιτάκι αὐτὸ, ἐργατικὸ ἀπέξω, ἦταν ἀπομέσα σχεδὸν ἀρχοντικὸ. Ἡ καμα-

ρούλα μάλιστα τῆς Διονυσίας, ἀσπρη καὶ γαλάζια, ἦταν ἀπαράλαχτη με τῆς Ζερμαῖν. Γιατί ποτὲ οἱ Μπεκκάρ δέν ἀγόραζαν κάτι γιὰ τὴ Ζερμαῖν χωρὶς νὰ θυμῆθοῦν καὶ τὴ Διονυσία. Ἀληθινὴ φιλοτίμα ἡ κοριτσίστικη αὐτῆ κἀμαρούλα, πού ἡ Διονυσία τὴν ἐλάτρευε. Μόνο πού δέν τὴν ἔδλεπε κανεὺς. Γιατί οἱ Κουτουριέ, ἂν κι εὐγενικοὶ πρὸς ὅλους, δέν εἶχαν στενὲς σχέσεις με κανένα.

Δίπλα τους, δεξιά, καθόταν ὁ ἀρχιεργάτης Ντελμπύρ, πού ἡ γυναῖκα του, μιὰ χοντρή, ὀνηρὴ καὶ ρύδαρη, εἶχε πάντα τὸ μὰτι στὴ γειτονικὰ κι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ κακολογοῦσε.

(Ἐπεται συνέχεια)

τι; πρώτῳ τα λοιπὸν σὲ εἴξῃ.)
Κλίων Ἐλάας (χαίρω πολὺ καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια μπόρεῖς νὰ μοῦ γράφῃς καὶ στήν καθαρῶστα νομίζω ὅμως ὅτι δὲ τὰ λές καλύτερα ἐπὶν ἀπλῆ ποῦ μου ἔγραψας σήμερα) **Κλέριμο Βόλι** (τὸ νόμισμα ἐκεῖνο βγήκε ἀπὸ τὴ Σελβία, γιὰτὶ ἔπικνε κάθε φορὰ τόπο ἐνὸς τοῦλάχιστον κομματιῶ κι' ἀφοῦ δὲν ἦταν ἀπαραίτητο, ἀπορτίμασα νὰ θά- λω στὴ θέσι του 50 ἀκόμη κομμάτια τὸ χρῶν' ὅσο γιὰ τὰλλα, πρέπει νὰ ἔξερῃ πὼς ἡ ἐποχὴ δὲν ἐκπρίκει μεγάλες τοπογραφικὰς κομψότητες.)
Παπαρόδων τοῦ Ἄγροῦ (τὰ λαμ- δάνα τακτικά) **Μιχάλην**, Ἀλέων καὶ **Χριστίναν Κ.** (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ ποῦ ἀρχίσαστε νὰ μοῦ γράφετε γιὰ τὰς λύσεις ὅπως πρέπει νὰ πάρε- τε χαρτί τῶν Ἀδασῶν καὶ νὰ διαβά- σετε τὸν ἐδηγόν.) **Νυχτολόλοδο** (πολύ, πολὺ μοῦ ἄρεσέ τὸ πρῶτο σου γράμμα ἔλπιω νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά) **Κουβέλην** (τὰ ἐπὶ δέκατα ὄλων μαζί τῶν Ἀσκήσεων τῆς Τρι- μηνίας) καί, ὅταν μίαν Ἀσκήσιν ἔχει δύο ἢ περισσότερους ἀριθμούς, ἔχει καὶ δύο ἢ περισσότερα λύσεις, ἐάν, ἐννοεῖται λυθῶν ὅλοι τῆς οἱ ἀριθ- μοί π. χ. εἶναι τρία Λογοπαίγνια, ἀρ. β-8, διὰ νὰ ἔχη κανεὶς τρεῖς λύ- σεως, πρέπει νὰ τὰ λύσῃ καὶ τὰ τρία ἄλλως θὰ ἔχη μίαν ἢ δύο, ἀναλόγως.)
Ἐδωγὴ Ἰσπόνη (σοῦ ἐνεκρίθη σὸ 4ον φύλλον) **Μαργαρίαν** τοῦ Ἀάσων (ἔχει καλῶς) **Ἰσπόλυτον** (αἱ ἀγγε- λιαί σου δὲν ἐδημοσιεύθησαν, γιὰτὶ δὲν μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος σὸ δη- μοφίσημα τοῦ 21 μὲ ψευδώνυμον τοῦ 22) **Δαρισαϊκὸ Παιδογρά- μαθο** (χαίρω πολὺ καὶ βλέπω πραγ- ματικῶς ὅτι ἔκαμες πρόδους) **Διον.** **Α. Τε.** (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γρά- φεις ἐπίσης κι' ἡ κ. ε.) **Ἰδιώτα- ρην** (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ Ἀλαου- ραν) ἔσπελα ποιήματα δὲν γρά- φεις πιά;) **Καίτην Κ. Ν.** (εὐχαρι- στῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπώδιμα κι' ἐλ- οῖλο φέτος νὰ μοῦ γράφῃς συχνότε- ρα μὴν ἔρχῃς πὸς ὅποιος θέλει, βρῆσαι καιρὸ.) **Ἐλένην Φ.** (στελεῖ) **Δημήτριον Ν.** (εὐχαριστῶ) πὸς πῆ- γαν λοιπὸν οἱ διαγωνισμοί;) **Ἀρθι- σμένην Πασαλιάν** (πὸς τῆς ἀδελφῆς σου ὅτι χάρηκα πολὺ καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράφῃς) **Σταγαθὸν** τοῦ Ἀά- σων, (θὰ προμηθεύω ἄλλα βνομία γιὰ τὸ Σύλλογόν σας) τί τὰ θέλετε τὰ κομματικά;) **Μάκρον Αυτιοῖτην** (νὰ ἰδῶ λοιπὸν, θὰ σὲ βαρεθῶ; ...) **Βασιλέα Ἀδάμαντα** (συνηγορήθη) **Ἐδωνθίαν Π. Τα.** (εὐχαριστῶ πολ- ῶ ὄλην τὴν οἰκογένειαν) **Σεληνο- φώτιστον Ἀροσγιαλὸν**, **Ἀξυωσῆν**, **Καλαμιάν**, **Ρόδον** τῆς **Σιαμπούλ.** **Ἀγορολόδοιστον**, **Νενίλιαν** **Βρασιό- νου** κτλ. κτλ.
Ἐμ. Καραμάνον, **Παλλογοῦν** (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)
Πυροβολιτάκην, **Βιβινὸν Γεράμην** (ε- στελεῖ).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4ην Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Τὸ φρόντιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐργατικὸς ἀνανέ- ωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνῆχεια τοῦ νέου Ἰσθου Διαγωνισμοῦ Ἀάσων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Μαρτίου) ἄλλα καὶ πρῶτον τῆς προ- βλεπόμενης ταύτης. ἐπ' ὅσον δὲν ἔαχον ἀκόμη δημοσιεύσῃ, ὅπως καὶ τῶν προ- ηγουμένων φύλλων.)

73. Συλλαβογράφος.
 Ὁ σύνδεσμος ἐνώθημα
 Μὰ κάτοικον κι' εὐθύς
 Νὰ μαγειρεύῃς μπόρεσας
 Μὰ καὶ νὰ ζεσταθῆς.
 Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασημένον Βικασίενα.

74. Στοιχειογράφος.
 Μικρὰ ἐργαλεῖο κοινότητα
 Μὲ Γάμο καπελλάνω.
 Κι' ἄλλο ἐπίσης εὐχρηστο
 Ἀμέσως φανερώνω.
 Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀρχιεπισκοπικόν.

75. Ἀναγραμματισμός.
 Ἐνα πετρεῖο μαγικό
 Ἐν ἀναγραμματισθῇ.
 Μὰ τὸν τελὸν δίχως ἄλλο
 Ὁ λύτης θὰ λογαριασθῇ.
 Ἐστάλη ἀπὸ Πάνου Καρδαβέλλα.

76. Δικτυωτόν.
 * * * * * = Γεωμετρικὸν σχῆμα.
 * * * * * = Γάλλος τραγικός.
 * * * * * = Πόλις τῆς Γερμανίας
 * * * * * = Γυνὴ τῆς Ἀγ. Γραφ.

77. Παίγνιον.
 ΜΕ
 ΣΗΣ ΚΡΑ
 ΤΟ ΔΑΣ ΘΑ
 ΤΟΣ ΤΗΣ
 ΓΑ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αἰτιαὶ ὥστε νὰ σχηματισθῇ λόγιον τοῦ Περικλέους.
 Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἰω. Ν. Χαρίση.

78. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 4 5 6 = Κράτος τ. Ἑσθῶνης.
 2 5 3 6 = Ἀρχαῖον φρούριον.
 3 2 6 = Θεά.
 4 5 6 1 = Φιλόσοφος.
 5 3 5 1 = Μεταφυσικόν.
 6 1 2 4 2 5 6 = Ἐλάττωμα.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγαθοῦ Διαβόλου.

79. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον.
 4 10 2 3 23 + - X = 0
 Μεταθῆ τῶν ἀριθμῶν τῶν ὀπῶν ἢ τῆς δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ κερ- ρεντεθῶν τ' ἀριθμητικὰ σημεῖα, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποῦ θὰ σημειωθῶν, νὰ εἶναι μηδέν.
 Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἀετόπουλο.

80. Ἀκροστιχίς μετὰ Παικίλης Ἀκροστιχίδος.
 Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κἀταθι λη- τουμέων λέξεων ἀποτελοῦν ἡγμόνα τῶν Ἀχαιῶν τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώ- τῆς, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθέτης. ὠραῖον ζῶν τῶν βασῶν:

1. Βασίλειος τῶν Περσῶν 2. Ἄν- θος 3. Πατριάρχης τῆς Γραφῆς 4. Πῆτωρ Ἀθηνῶς 5. Κρότος τῆς Ἑσθῶνης 6. Νήσος τοῦ Αἰγαίου.
 Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Λύρας τοῦ Ρήγα.

81. Φωνηεντάκων.
 γπ-εν-κλον-α-ς-στυ.
 Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Χερσοῦτ. Ἐλπίδας.

82. Γέφυρος.
 αγ
 δ' αγ
 αγ
 αγ
 ἄν.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Γηναῖου, Ἰβανίου.
Διὰ τοὺς Γαλλομάθετε.
81. Triangle.
 + * * * * = Ἐσθῆτια.
 * * * * * = Μαθητῆς.
 * * * * * = Χάρις.
 * * * * * = Ἀραστήριος.
 + * * * * = Ἐγκώμιον.
 Οἱ σταυροὶ καθέτος: ὅσις.
 Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ὀυαῖου τῆς Κύπρου.

84. Sans Consonnes.
 ale-oi-e-ten-*--aiea.
 Ἐστάλη ἀπὸ τ. Ὑπεραστ. τοῦ Σουλίου.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37.
 544. Κἀπαρις (κἀπα, ρις).—545. Βύρων-Ρόμη.—546. Ὁ Ἡράκλειος, ἢ Ἡρακλῆας, τὸ Ἡράκλειον.—547. Τὸ ἀλάτι.
 548. Π Γ Ρ 549. ΘΡΑ
 Α Α Η ΗΠΑΡ
 Β Α Τ Ο Σ ΡΑΚΗ
 Η Ο Η ΑΡΗΣ
 Μ Σ Ρ

550—554. Διὰ τὸν Δ: ὄρις, Κῶ- νος, ὄριος, ἄακία, ὄδρις.—555. ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ (Μῆτος, Ἡττα, Μαι- ῶν, Ὀλον, Ὑψηλός, Ἀξίος, Πη- γαῖνον, Πλῆσιος, Ὀδός, Ὑπός). — 556. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου.— 557. Ἐξ ἰσίων κρῖνει τις τὰ ἄλλα τρια.—558.—561. 1. Ἰσραὴλ Κορ- ρυατοπολία (trés, lit, cor, fi, à, taure, ou, à). 2. Νεφέλη (né, Fée, lie.) 3. Μαρσιτοφυλῆς (mets, ils, tot, fait, liec.) 4. Μαργα- ρωμένος Βασιλεὺς (mare, marre, boisme, est, uocées, va, cil, y, as.)—562. An bon chat bon rat.

Ο. Γ. ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ "ΘΕΑΤΡΟΥ".
ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΗΘΗ: Ἄνδ ἀπαντῶ εἰς ἀποχὴν πρὸς τὰς 15αὶ ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνοδικοῦ. Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρο- μητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐπιτενωὶς παρὸς μὴ- νον ὅταν μὴ τὸ ἐπιτηρῆ ὁ χρόνος, κα- τὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, εἰς τὸ μέσημα, καθὲς Δευτέρας, ἐξὸ κἀμῶν τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΝΕΟΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
 ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ ἔξῃς ἐπὶτὰ: ὅς, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος δραχ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο- στελλόμενος δραχ. 6.30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 7.20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)
 ὑπάρχον ὄλοι οἱ ἐκδοθέντες τό- μοι, 27 ἐν ὄλῳ.—Ἐκαστος τόμος δραχῶν 8. 20 καὶ ραμμένους δρ. 22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι- μάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ 50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 1. 50 ὁ ραμ- μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 3.—εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένους.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλῶν στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἀλάχιστος δρος). Πέ- ρον πῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἢ 2 λέξ. μὲ πα- ρὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μετὰ ταῦτα λεπ. 50. Ὁ χρονιστὸς στίχος δρ. 1.50.
 (ΚΒ — 47)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΟ "ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ,"
 Ἰδρυθῆ ἐν Κων/πόλει ὁ Σύλλογος ἢ τὸ «Βυζάντιον» ὁ; παρὰρτίμα τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου ἢ «ΚΥ- ΑΝΟΔΕΥΚΟΣ». Γενόμενον δὲ διοικητικῶν ἐξελίξεων:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Α. ΜΑΥΡΙΑΝΣ
ΑΝΤΙΠΡ. Θ. ΜΑΛΑΜΑΤΖΗΣ
ΓΕΝ. ΓΡΑΜ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΙΔΗΣ
ΕΙΔ. ΓΡΑΜ. Γ. ΔΕΖΕΖΑΕΡΑΙΔΗΣ
ΤΑΜΙΑΣ: Δ. ΜΙΣΤΙΑΘΑΓΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ: Κ. Κεραμοπού- λος, Κ. Ἀθανασιάδης. Ἐγγυ- φήτα μέλη. Συνοδουμὴ ἑβδομαδι- αία γρῶσα 5. Ἀπενδυνθῆτα: Α. Μαυροῖδη, Πατρὸς Γιολοῦ, Νου- σῆτ Ἐφείδη Σουάν, δρ. 17 Καδί- κιοι. ἢ «ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ» κυ- ματίζει ἐπὶ τοῦ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. Ζῆτω!!!
 (ΚΒ — 48)

Ἰωάννη Μηλιδίτη, ἐπὶ πολλὰ ἐπὶ ὀνομαστικῇ ἐσοτῇ σου.
 Πετρούκας, Στεφανίδης.
 (ΚΒ — 49)

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΗΣ
Ἰγπομήφιος Δημοσηφίσματος
 (ΚΒ — 50)

"ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."
Εκανεληθόντος τοῦ Ἀπελοῦς Γυ- μνασιαίου καὶ κτὶ παρτιθῆν- τος τοῦ Κερατολεῖου Ἀδαῶν τὸ «Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀνε- τελέσθη»:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΑΘΕΑΝΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΛΑΣ
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΑΥΡΥΤΩΝ
ΓΕΝ. ΓΡΑΜ. ΓΑΥΚΟΧΑΡΑΜΜΑ
ΤΑΜΙΑΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Συμβούλοι: Μέγας Ἀλέξαν- δρος, Γεωργ. Μωραΐτης, Πατρι- ῶν Ἡρώων, Ἀρχηγὸς Δημοση- φίσματος: Ἐκταναστάτης λοιποί, ὡς καὶ μέλη, παρὰρτίματα, Ἀν- κισρόσσοι, τὰ ἴδια. Διευθύνσις ἄλλαξ: **Σενοφάννα Σαφαιτό- πουλεν**, **Μαυρομηχάλη**, 91. Γρα- φεῖα: **Σιολενσκή**, 26.
 (ΚΒ — 51)

Ἰπὸ ὑπερῶν ψευδωνύμων
Ἰφιλοστοῦ τῶν Ἑλλήνων, στέλ- να 500 ψήφους.—**ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ**
 (ΚΒ — 52)

Διαπλασσοπολι! Ἐνα παλῆθ Ἐκταναστάτης ἀτύπως τὸ πρῶτό του ἔργο τὸ «ΣΤΟΝ ΑΝ- ΘΡΩ ΤΗΣ ΗΒΗΣ» καὶ γυρθεὶ τὴν ὑποστήριξίν σας. Χωριστὰ γιὰ σῶς, στέλνεται μὲ τὴν τιμὴ τῆς συνδρομῆς: δραχ. 6. Γράψατε, ἄφρον Κουβαρά, Ἰθάκη.
 (ΚΒ — 53)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΥΤΟΚΡΑ- ΤΟΡΙΑ ἐν Τραπεζοῖσι. Προκη- ρύσσει Διαγωνισμὸν κἀρτ-ποστὰν ταπεινὴν ἀγρῶφον. Προθεσμία 10 Φεβρουαρίου. Χρῆσθον Δούκαν. Ζητοῦνται: μέλη, ἀπευθύνθητε **Μάγον** Καργαδούρη καὶ ἀντι- κροσσοποιεῖα **Μιχαὴλ Τσοῦπλαν**— δ' Ἀπτοκράτωρ **ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΛ- ΔΑΣ**.